

# Roman

Poštnina plačana v gotovini **Številka 2 Din**

Naročnina: 1 mesec 8 Din,  
1/4 leta 20 Din, 1/2 leta 40 Din,  
vse leto 80 Din. — Račun  
poštne hranilnice v Ljubljani  
štev. 15.393. — Dopisi: „Ro-  
man“, Ljubljana, Breg 10-12

Tednik za vse / Izhaja ob sobotah / Ljubljana, 13. IX. 1930 Leto II. - Štev. 37

## SIROTA Z MILIJONI

Roman v 4 knjigah

Francoski napisal Jules Mary. Poslovenil B. R.

Tretja knjiga

### MED ŽIVLJENJEM IN SMRTJO <sup>18</sup>

„Gospod Argental je prost! Kar imam povedati, se njega ne tiče,“ je odgovoril Murad. „Izberite imate med dvema načinoma smrti. Ali vas na vašo željo takoj odvedemo v vaše stanovanje v ulici Lafayette, da se tam sami usmrтите...“

„Tedaj samomor naj storim?“

„Da, taka je naša sodba.“

„In če nočem?“

„Da smo v moji domovini,“ je hladno odgovoril Murad, „bi bil ves ta pogovor docela nepotreben. Ubil bi vas z lastnimi rokami. Toda mi smo v Franciji pod varstvom francoskih zakonov in po teh zakonih bi bil kriv umora, če bi vas ubil. — Ne, sklenili smo, da vas predamo, če ne bi storili, kar vam predlagam, vas in vaše pajdaše sodišču. In to pomeni morišče.“

Roquin je strupeno pogledal Norberta in ga potrepal po ramenu.

„Tak na morišče pojdeva, marki!“ je vzkliknil malone veselo.

Norbert ni odgovoril. Oči je bil zaprl in zdelo se je, kakor da ne vidi, kaj se okoli njega dogaja. Muradovih besed očitvidno ni čul in tudi Roquinove grožnje niso nanj napravile nikakega vtisa.

„Tedaj vam je ljubši skandal?“ je vzkliknil Murad. „Skandal, ki ga mora izzvati razkritje vaših zločinov? Ali pa se nemara nadejate pri zanesljivosti sodišča?“

„Ne, tega se ne nadejam,“ je odgovoril Roquin. „Če bi hotel v to upati, bi moral imeti nekoliko večjo domišljijo kakor jo imam. Ne, pred sodiščem me čaka smrt.“

„Nu,“ je menil Murad, „mi vam ponujamo lepšo smrt. Tako ubežite vsem zasliševanjem, preiskovalnemu zaporu in sramoti, da bi vas javno vedli na morišče.“

„Hvala lepa!“ se je zarogal Roquin. „Toda izvolite mi vsaj povedati — veste, da me to nemalo zanima — kakšno kazen ste namenili mojemu tovarišu v zločinu in sramoti, gospodu markiju?“

„Smrt sama mu ne bi mogla prinesiti več trpljenja kakor ga je že prestal,“ je odvrnil Murad.

„Jako ljubeznivo!“ se je zarežal Roquin.

„Gospod d'Argental je prost in ostane prost, kakor sem vam že povedal,“ je hladno odgovoril Murad. „Rešil je očeta Alice, ki ste mu bili namenili smrt, obvaroval je tudi Andreja pred vašim atentatom. On je kriv samo nasproti markizi in ona naj odloči, če hoče, ali naj bo obsojen na smrt ali pa mu odpusti.“

„O, to ste si jako lepo izmislili,“ se je ironično zasmel Roquin. „Bogme, hudo mi je, da se v tem ne morem strinjati z vami. Gospod marki pojde z menoj pred sodišče — za to imam dokazov več ko dovolj! Da se polastiva bogastva, sva morala deliti svoje načrte in svoje zločine in se zato tudi pri pokori ne bova ločila. Da, to bo zanimiv proces in občinstvo bo imelo nemalo zabave! Takih senzacij ne vidi vsak dan!“

„Roquin,“ je rekel Murad, „zdaj ni čas za roganje nego za kesanje!“



»Če bi midva imela ta denar, ki sva ga že pognala po grlu!«

»Kajne — to bi ga pila!«

## PRIJATELJ, ALI SI ŽE DOBIL NOVEGA NAROČNIKA?

„Ne, ničesar se ne kesam!“ je vzkliknil pustolovec. „Žal mi je samo tega, da si nisem znal izbrati boljših ljudi, žal mi je, da sem se zmotil v markiju. Krivo sem ga presojal — bolje ali slabše, kakor hočete. O, ko bi mogel to popraviti! Prepozno je. Tedaj markija nočete spraviti pred sodišče? Zakaj ne, če smem vprašati?“

„Njegova pokora je že dovolj velika!“ je odgovoril Murad. „In kakšen dobiček imate od tega?“

„In kakšno izgubo? Tudi nobene!“ je zavpil Roquin. „Vse sem storil za markija. Kdo mi je rekel, naj si njega izberem? Nihče! Bil je na robu propada... O, danes mu je lahko obujati kes! Ko sem ga srečal na gradu Bois-Tordu, je bil čisto na koncu, potapljal se je, in ponudil sem mu roko, da splava na breg — bil je berač, a že drugi dan sem ga obogatil, dal sem mu priliko, da je prišel v najboljšo družbo! In kaj sem zato od njega zahteval? Nič! Dal sem mu vrhu tega še ženo, ki jo je ljubil. Da sem danes v vaših rokah, da so se moji načrti izjavili, je vzrok marki, ki mi je polena metal pod noge. Nekoč sem imel njegovo življenje v rokah — prizanesel sem mu. Javno me je opsoval in če bi hotel, bi bil že davno mrtev — a prizanesel sem mu, ker sem mislil, da se bo izpametoval. In njegova hvaležnost za to, kar sem zanj storil? Izdal me je! In zakaj? Ker misli, da si bo tako izprosil odpuščanje svoje žene, ker misli, da si bo tako pridobil njeno ljubezen, ker misli, da bo tako lepše užival svoj delež na petdesetih milijonih, če mu jaz ne bom več na poti!“

Marki se ni zganil. Obraz si je bil pokril z rokami — ali je slišal?

„In vi hočete,“ je s porogljivim glasom povzel Roquin, „da se usmilim tega človeka, ki me je izdal in mi prekrizal načrte? Vi hočete, da naj bo prost kazni in naj se odrečem edine osvete, ki imam pravico do nje?“

„Tedaj vztrajate na tem, da si ne vzamete življenja?“ je ponovil Murad.

„Kasneje morda kedaj, kadar se bo meni zdelo primerno, in pa da prehitim sodnike in vam prekrizam osveto,“ je odgovoril lopov s skrivnostnim nasmehom.

„In to je vaša poslednja beseda?“

„Da, poslednja.“

„Potem vas še danes predam sodišču!“ je odgovoril Murad.

Nekaj minut nato so Roquina in Louffarda odvedli nazaj v njuno sobo in ju predali v stražo Chilpéricu. Seja je bila končana in zborovalci so se razšli. Samo marki je ostal v dvorani in si z rokami pokrival obraz.

Vse okoli njega je bilo tiho; naposled se mu je vendarle začela vračati prisotnost duha. Bilo mu je, kakor da se je zbudil iz mrkega, težkega sna. Njegovi pogledi so jeli begati počasi po stenah v salonu od predmeta do predmeta. Po hrbtu mu je gomazelo, kakor bi ga bilo strah, ker se čuti tako samega.

Poslednje Roquinove besede so mu ostale v spominu. Lopov ga je hotel potegniti s seboj v pogubo. Toda marki si iz tega ni delal skrbi — ob spominu na grožnje svojega tovariša mu je žalosten nasmešek preletel obraz. Odkimal je.

Norbert je odšel iz salona in kmalu nato tudi iz hiše. Nekaj časa je hodil po nabrežju, potlej pa je poklical avto in velel šoferju, naj ga zapelje do njegove palače.

Markiza se je bila med tem že vrnila domov.

Norbert ni zahteval, da mu pokličejo ženo, nego je odhitel naravnost gor v svojo sobo. Tam je sedel za pisalno mizo in pisal dolgo, dolgo, brez prestanka, s trdno, energično pisavo, ki je svedočila, da je bil njegov duh jasen, miren in odločen.

Ko je sklenil pisanje, ga je vtaknil v ovitek, zapečatil pismo in napisal nanj naslov pariškega višjega državnega pravdnika. Nato je pozvonil svojemu komorniku ter mu predal pismo.

„Nesite takoj naslovljencu v sodno palačo!“

Sluga se je priklonil in šel.

Marki se je spet zamislil. Bilo je zvečer. Solnce je zahajalo in ga obsipalo s svojim zlatordečim sijajem.

O čem je pač razmišljal? O tem, da je konec njegovega življenja, da prihaja ponj smrt v najlepših njegovih letih? Da, a po tem ni žaloval. Spomnil se je tudi, da ga smrt dohiti na višini njegove politične karijere. Tudi tega mu

ni bilo žal; bolela ga je samo nesrečna ljubezen do Alice. Za vse druge strasti je bilo njegovo srce prazno, mrtvo.

Marki je iznova pozvonil.

„Ali je gospa markiza v svoji sobi?“ je vprašal vstopivšega slugo.

„Da, gospod marki — madame se je vrnila nekaj minut pred vami.“

„Prijavite me!“

Med tem ko je sluga šel, je marki odprl neki zavojček, ki ga je vzel iz pisalne mize. Odtrgal je ovoj in vzel iz zavoja stekleničico, v kateri je bil bel prašek. Stresel je ta prašek v kozarec, nalil vanj vode in zmes z žlico počasi premešal. Potlej je dvignil kozarec do oči in se zagledal vanj. Solnce je sijalo v leskečočo se tekočino; v njej je tako rekoč videl vse svoje življenje — s koncem vred. Treba mu je bilo samo nagniti kozarec in izpiti, in njegovo življenje, ki ga je imel za seboj trideset let, življenje, v katerem je iskal bogastva in uživanja, kjerkoli se mu je ponujalo — njegovo življenje bi bilo končano, čez uro bi prenehalo utripati. Ni trepetal, ni omahoval, njegov sklep je bil storjen — hotel je umreti!

Sluga, ki ga je bil marki poslal k svoji ženi, se je vrnil. Povedal je, da je gospa markiza nekoliko utrujena in da zato ne more doli v salon, zato pa pričakuje gospoda v svoji sobi.

„Dobro!“ je odgovoril marki.

In spet je bil sam. Še trdneje je prijel za kozarec in se ga oklenil s prsti.

„Ti me rešiš vsega trpljenja,“ je govoril kakor sam s seboj, „ti mi daj večni pokoj, ti mi zapri oči in ustnice in ustavi moje srce! Ti mi pomagaj pozabiti za zmerom sramoto in trpljenje! Ti si pokora in edina nada, ki jo še imam!“

S temi besedami je nagnil kozarec s strupom in ga na dušek izpraznil. Nato je s trdnimi koraki krenil proti sobi svoje žene.

Razburjenja tega dne so Aličin obraz še olepšala, in zdaj je kakor rahel zastor legala utrujenost nanj.

Norbert se je ustavil pred njo.

„O, kako vas ljubim, Alice,“ je šepnil.

Markiza je rahlo dvignila roko, kakor da ga hoče prekiniti. Na njenem obrazu ni bilo več srda — pogled, ki ga je spustila po svojem možu, je izražal samo globoko usmiljenje.

„Ne branite mi reči vam, da vas ljubim, Alice,“ je povzel marki, „zakaj le malo časa imam še za te besede, in kako dolgo nisem smel imeti veselja, da bi jih izpregovoril!“

Alice ga je pozorno pogledala in vztrepetala.

Markijeve črte so bile spačene, njegove oči strmo uprte vanjo, njegova usta so trzala kakor pod neznosnimi bolečinami, ki jih skuša premagovati z nadčloveškim naporom.

„Kaj vam je?“ je vzkliknila Alice. „Ali ste bolni?“

„Ne, nič mi ni,“ je odgovoril z medlim glasom. „Alice, prišel je dan, ko mi morate odpustiti! Umirajoči ima pravico do odpuščenja!“

„Umirajoči?“ je ponovila markiza.

„Da,“ je odgovoril Norbert, „zastupil sem se in ne uidem več smrti, zakaj doza, ki sem jo vzel, je bila več ko dovolj velika. Čez dobre četrte ure me ne bo več med živimi — v četrte ure bo vsega konec! Ne bojte se me; kadar bom videl, da se bliža smrtni boj, ne bom zraven vas, imel bom še toliko moči, da odidem od vas in umrem sam!“

„Moj Bog!“ je vzkliknila mlada žena, pozablja je na vse drugo spričo strašnega dogodka, ki se mora odigrati prihodnje trenutke.

„Alice,“ je nadaljeval Norbert, „mnogo trpljenja sem vam prizadel, a zelo sem vas tudi ljubil. Danes sem hudo kaznovan, verujte mi, zadosti hudo! Grenko ste se mi osvetili — pregrenko, preneusmiljeno! Umiram, Alice, ker vem, da nikoli ne bom deležen vaše ljubezni in ker ne maram živeti v tem trpljenju! V smrt grem, da osvobodim vas in vam vrnem srečo. Umreti hočem, ker ste si moje smrti že dolgo želeli. Potrudil sem se, da sem vas osvobodil vašega sovražnika, človeka, ki je storil mnogo zla, zakaj on je mrzel in trd in ne pozna kesanja. Vaš sovražnik je zdaj razorožen, nemočen, in poslej ne bo nič več motilo vašega miru, nič več ne bo kalilo vaše sreče — ne njegova prisotnost ne moja! Vzeli boste Valentina —“

Marki je prestal. Strašna bolečina ga je zvila. Navzlic njegovi železni volji mu je strup izvil ječanje iz grla.

Alice je planila k njemu.

„Brž po zdravnika!“ je zavpila in skočila k zvoncu.

On jo je s pogledom oči ustavil.

„Stojte!“ je zaječal. „Naj nihče ne ve, kako sem umrl, tudi zdravnik ne — pomagati mi itak ne bi mogel več. Obsojen sem, da umrem, nič več me ne more rešiti. Čutim, da počasi prihaja smrt. O, čutim, smrtni boj je strašen — — Alice — —!“

Opotekel se je.

V neizrekljivi zmedi je Alice potegnila do njegga divan. Norbert se je naslonil nanj, nato pa je omahnil in za nekaj trenutkov obstal kakor mrtev.

Markiza je mislila, da je umrl. „Bog mu odpusti!“ je šepnila.

Toda Norbert je odprl oči in grenko odkimal.

„Ne, Alice,“ je šepnil z ugašajočim glasom. „Vašega odpuščanja si želim, potem šele božjega!“

Hotel se je nasloniti na roke, toda moči so ga zapuščale.

„Vse gori v meni!“ je vzkliknil. „O, Alice, kozarec vode — to bo olajšalo bolečine, neznosne so!“

Markiza je prinesla vode, ki jo je hlastno izpil.

„Hvala,“ je odvrnil, vračaje ji čašo, „srčna hvala, zdaj mi je bolje.“ Sklenil je roke v prošnjo. „Alice,“ je začel iznova, „čutim, da vas čez nekaj minut ne bom več videl ne čul — dajte, preden umrem, odpustite mi!“

Alice se je spustila zraven njegga na kolena.

„Ali mi odpustiš?“ je zaječjal.

„Da — odpustim.“

„Iz vsega srca — zares?“

„Iz vsega srca vam odpustim vse zlo, ki ste mi ga storili!“

Nasmeh blaženosti je preletel ustnice umirajočega. „Dokažite mi, da ste odpustili!“ je dihnul.

„Kaj želite, da storim?“

„Nekega dne, Alice,“ je s presekanim glasom rekel marki, „dve leti bo tega, ste mi pljunili v obraz. Ali še pomnite?“

Prikimala je.

„Takrat ste mi storili veliko sramoto, opsovali ste me kakor še nikdo, in ste rekli: ‚To je razžalitev, ki je ne boste mogli izbrisati in ki se je boste morali spominjati tudi še v smrti!‘ — Dober spomin imam.“

„Res je,“ je pritrdila mlada žena in pobe-sila glavo.

„In tisti dan, ko sem šel od vas, sem rekel: vem, da me boste nekoč še ljubili in mi poplačali sramoto, ki ste mi jo storili, s poljubom. Niste me ljubili, Alice — danes tudi vaše ljubezni nič več ne zahtevam — prosim samo za vaše odpuščanje!“

„To odpuščanje imate, Norbert!“

„Tedaj še pomnite tiste besede?“ In pokazal je z roko na čelo, ki ga je takrat tako sramotno zaznamovala.

„Dobro, če mi zares hočete odpustiti — izbrišite psovko s svojim poljubom!“

Ona je še zmerom klečala pred njim. Zdaj se je vzpela, njene ustnice so se sklonile k njegovemu čelu in na obraz sta mu kanili dve vroči solzi.

„Odpustim vam — vse vam odpustim!“ je zaihtela.

„Zdaj vam verjamem — o, zdaj vam verjamem!“ je vzkliknil umirajoči marki.

S poslednjimi močmi se je vzpel na divanu in stopil na noge. Na pragu se je še enkrat obrnil.

„Srečen umrem!“ je dihnul. „Dobri ste, Alice, Hvala vam, hvala!“

Z nečloveškim naporom je zaprl vrata za seboj.

„Ne sme me videti, ko umrem... ne sme me videti...“

Noge ga niso več držale. Klecnil je na kolena.

„Alice — ljubezen — umiram — od... pu... sti!“ je zaječjal.

To so bile poslednje besede markija Norberta Argentala. Njegovo telo se je še poslednjič streslo in vzdrgetalo, potem pa se je umirilo. Norbert je bil mrtev.

#### Četrta knjiga

### OBRAČUNAVANJE

#### Prvo poglavje

### LOUFFARDOV KONEC

Murad je bil pustil Roquina dobro zastraženega v hiši na Cours-la-Reine. Potem je odhitel k sodniku in mu odkril vso strašno resnico.

Preiskovalnemu sodniku je bilo ime Adolf Aumondy — bil je isti, ki mu je bil pisal tudi

Norbert. V pismu mu je marki sporočil, da si je sklenil napraviti konec; nato mu je popisal dramo, v kateri je on, marki, igral eno izmed glavnih vlog.

Gospod Aumondy je bil dober markijev znanec; z njim je hodil skupaj v gimnazijo in je dobro poznal njegovo rodbino. Norbertovo pismo je dobil ravno, ko je bil pri njem Murad. Le-ta mu je takoj podrobneje razpovedal vse kar je vedel. Seveda je preiskovalni sodnik takoj velel poslati po Roquina in Louffarda in ju zapreti v preiskovalni zapor. Zaenkrat Roquina še ni zaslišal; stvar je morala najprej urediti policija.

Roquin ni bil še dobro v celici z zamreženimi okni, ko so mu sporočili, da si je marki sam končal življenje. Pustolovec je kriknil od mržnje in besa: maščevanje se mu je z Norbertovo smrtjo izmuznilo iz rok. Za sebe samega se ni bal, zidovje njegove celice ga ni strašilo. Hotel je samo pridobiti časa; z vso gotovostjo se je zanesel, da se bo naposled vendarle rešil iz mrež roke pravice; a če bi se mu le ne posrečilo, si je znal za skrajno silo vtihotapiti stekleničico strupa, katere bi ena sama kapljica ubila vola. Giljotino se mu tedaj ni bilo treba bati; živega ga ne dobe pod nož.

Drugi dan po markijevem samomoru so privedli Roquina v pisarno gospoda Aumondyja.

Sodnik je bil, kakor smo že povedali, prijatelj pokojnega markija Argentala. Iz Muradovih besed je spoznal vso to nenavadno povest do poslednje podrobnosti. Zato tudi pogled, ki ga je uprl v Roquina, le-temu ni obetal kaj dobrega. Pustolovcu je zagomazelo po hrbtu.

Preiskovalni sodnik je hotel najprej ugotoviti zločinčevo ime.

„Roquin,“ je vprašal, „ali je vaše ime res Roquin?“

„Vsi me poznajo pod tem imenom.“

„To še ni razlog, da bi vam tako bilo ime. Bili ste jako premeteni: preiskali so vaše stanovanje in vaše poslovne prostore, a niso odkrili nikakih rodbinskih papirjev. Podpisovali ste se vedno ‚Roquin‘, vendar sodim, da je to ime samo izposojeno.“

„Izvolite misliti, kakor vas je volja,“ je porgljiivo odgovoril Rouqin. „Me boste pač mo-

# Kolinska



rali obsoditi pod imenom Roquin, in če pride do tega, bom pod imenom Roquin zadostil pravici, kakor to rečejo časnikiarji.“

Se nikdar ni bilo pred sodnikom izgovornega toliko cinizma. Navzlic vsej hladnokrvnosti, ki si jo je pridobil v občevanju z zločinci, je Adolf Aumondy vtrepetal.

„Roquin,“ je rekel, „v vašem življenju je nemalo zanimivih stvari — tako na primer vemo, da ste oženjeni, da vas je pa žena zapustila iz razlogov, ki sem jih doznal in ki so mi odprli skrivnost, odkod vaše veliko imetje. Kje ste se poročili in pod katerim imenom?“

„Tedaj vam moja žena tega še ni povedala?“ je predrzno vprašal Roquin.

„Lidija, vdova bankirja Foricellija, ni —“

„Stojte,“ je zavpil Roquin, „saj vi o tem več veste ko jaz!“

Pogledal je sodniku v obraz in mahoma razumel, da je Lidija izginila. Ali se je morda potem, ko je rešila Andreja Sénéchala, ubila? Njej bi bilo vse pripisati. „Zakaj,“ si je neprestano govoril, „zakaj je nisem takrat ubil, ko sem dobil Foricellijevo premoženje v roke? To je bila napaka!“

„Roquin,“ je naposled izpregovoril sodnik, „če vas kaj more rešiti, vas reši le odkrito priznanje. Zato vam svetujem, da govorite po resnici in da se ne norčujete iz sodišča.“

Pustolovec se je zagrohotal.

K. Miethke:

## Prvi klient Sherlowa Kolmesa

Grotéska

Sherlow Kolmes je stopal po sobi.

Ena in trideset brazd je bilo na njegovem čelu in nešteto gubic se je zbiralo okoli njegovih priprtih oči.

Sherlow Kolmes je zdaj pa zdaj postal in prisluhnil. Toda vse, kar je čul, je bilo kruljenje njegovega želodca. Potlej je Kolmes pretaknil svojo pipo iz desnega kota ust v levi in začel svoje potovanje iznova.

Že štiri mesece je tako potoval po tej sobi. Zmerom čakajoč klientov.

Vse svoje novce je bil izdal za reklamo. Vse povsod so viseli njegovi lepaki, ki so z rdečimi črkami kazali besedo „umor“.

„Umor?“ je bilo na teh lepakih. „Tatvine, sleparije, zakonolomstvo, izsiljevanje? Kaj vam prizadaja skrbi? Naj bo že karkoli; pridite k Sherlowu Kolmesu; on vam pojasni vsak zločin! Hudodelci Anglije, trepetajte! Zakaj Sherlow Kolmes pazi na vas! — A vi, vi preganjani, pridite v množicah v Cakerstreet! Sherlow Kolmes vas pričakuje! Sherlow Kolmes vam bo pomagal. Sherlow Kolmes vam bo spet vrnil solnčni sijaj v vaše življenje!“

Pri večjih zločinih je zaželen desetodstotna ara honorarja. Pri manjših zločinih plačevanje na ugodne obroke.

Zato vsi v Cakerstreet!“

Vse povsod so viseli ti plakati in povsod so jih čitali. Toda do zdaj ni še nihče prišel v Cakerstreet.

Sherlow Kolmes je bil lačen. Toda stisnil je svoje ponarejene zobe in segel v žep po denarnico.

„Še dva funta!“ je zamrmral. „Le še dva funta imam. Kadar bo teh dveh funtov konec, se mora nekaj zgoditi!“

Zdajci je prisluškujé prestal. Položil je denarnico na mizo.

Ali ne prihaja nekdo po stopnicah?

Seveda! Prav razločno se je čulo.

Kolmes je sédel na stol in položil noge na mizo.

Potrvalo je.

„Naprej!“ je rekel Kolmes in glas mu je drhtel.

Mlad mož je stopil v sobo.

„Dober dan. Ali sem prav prišel k mistru Sherlowu Kolmesu?“

„To sem jaz,“ je odgovoril Kolmes in pogledal moža od nog do glave.

„Čital sem vaš lepak in tedaj sem hotel...“

„Molčite!“ je zavpil Kolmes in se nenadoma dvignil. „Ne govorite mi ničesar! Saj tako in tako že vse vem. Vi prihajate iz Walesa?“

„Kako to veste?“

„Molčite! Vaš stari stric je imel rdečkaste lase in brazgotino na čelu. Vi spadate med proste poklice, ste zaročeni s pepelnolaso Šotko, ki je dve leti starejša od vas; vašemu bratu je ime Douglas. Klobuke kupujete v trgovini Pratt & Co., na nabrežju...“

„Toda...“

„Niti besede, mladi prijatelj! Vse vem! Prišli ste k meni, ker vas je instinkt prignal k največjemu detektivu Anglije! O, vem. Ni treba tajiti, vse to vam berem na obrazu. Vidim mnogo več, kakor slutite!“

„A vendar si dovoljujem...“

„Trenutek! Zdaj šele vidim z vso svetlovidsko jasnostjo, da vaša bodoča tašča rada je grah in korenje. Koprena pada z mojih duševnih oči. Tole obleko vam je napravil krojač Smith. Kakor razodetje me obhaja: vaše polnilno pero je ameriškega izvora, in danes ste pokadili že devetnajst cigaret.“

„Ali bi smel...“

„Ne prekinjajte me pri svetlovidskem gledanju! Luknjo imate na peti desne nogavice in pred dvema letoma ste napravili potovanje v Italijo. Na odhodnem izpričevalu imate v zgodovini trojko. Vaš oče je bil vrtnar in vi se sami brijete. Navdušujete se za drsanje in v mislih imate zločin!“

„Stojte!“ je zakričal mladi mož.

Sherlow Kolmes je prestal. Njegove oči so žarele od notranje bojazni, njegov obraz se je raztegnil. Teško sopé je sédel.

„Stojte!“ je še enkrat ponovil mladi mož. „Dovolite, da se predstavim: moje ime je Shadforth, William Shadforth. Prihajam od zavarovalnice Surer & Surer d. d. in bi...“

Sherlow Kolmes je poskočil. Ali bo ta trenutek dobil največjo in prvo nalogo v svojem življenju? Surer & Surer je svetovna tvrdka z velikanskim kapitalom. Trepetaje se je Sherlow Kolmes sklonil naprej.

„Česa želi tvrdka Surer & Surer od mene?“

„Surer & Surer me pošiljata k vam, da vas zavarujem proti vlomu...“

Sherlow Kolmes je trepetaje ponovil:

„Kaj? Menda nisem prav razumel!“

„Vprašal bi vas, ali se ne bi hoteli dati zavarovati proti vlomu?“

Sherlowu Kolmesu so se oči izbuljile iz jamic. Obraz mu je pozelenel.

Pipa mu je zdrknila na tla. Padel je vznak in brez zavesti obležal.

Bes nad tem, da so hoteli njega, največjega detektiva sveta, zavarovati proti vlomu, mu je vzel zavest.

Ko se je dve uri nato spet zavedel, mladega moža ni bilo nikjer več. In tudi ne dveh funtov.

Namestu njiju je ležal na pisalni mizi listič.

„Jako spoštovani gospod Kolmes! Najlepša hvala za oba funta! Prišel sem z namenom, da vam vzamem denar in sem v to svrhu vzel celo revolver s seboj. Potlej pa sem se domislil zadeve z zavarovanjem. In vesel sem, da sem vam lahko vzel oba bankovca brez preliivanja krvi, s samim blufom, ki vas je vrgel v nezavest. Od vseh vaših spoznanj glede moje osebe je točno samo eno: da namreč spadam med svobodne poklice. In sicer, če vas zanima, spadam v društvo sleparjev. Predlagal bi vam, da tudi vi presedlate, ali pa pojdite znamke lepiti. S pozdravom Billy, imenovan najpredrznejši „tič“ v Londonu.“

Od tistega dne Sherlow Kolmes nima več svoje pisarne. Od tistega dne lepi Sherlow Kolmes znamke.

## Najstrašnejši trenutek mojega življenja

13

Vihar

Kakor nešteto ljudi hrepeni po sreči in boljšem življenju, da zapuste svoje drage in mili domači kraj ter se podajo čez širno morje, sem se odločila tudi jaz zapustiti kraj, kjer mi je tekla zibelka. S polnim srcem upov sem nastopila daljno pot proti novi domovini. A žalibog je tam mnogokateri bridko razočaran, ko spozna, da ni nova domovina taka kot si jo človek slika na parniku.

Strah in trepet pa me obideta še danes, ko se spomnim strašnega dogodka, ki sem ga preživela sredi morja. Bilo je že tretji dan, odkar smo se odpeljali. Ladja je mirno plula, med nami je bilo živahno raz-

položenje. Tu pa tam je zadonela lepa slovenska pesem s krova razkošne ladje.

Toda četrty dan zjutraj ob 9. uri se nenadoma približa huda nevihta, med nami zavladala mir. Mornarji na povelje kapetanovo hitro zavarujejo ladjo pred strašnim viharjem, ki se je bližal z veliko naglico. Mi potniki smo se podali v kabine in z grozo gledali razburkane valove, ki so butali ob ladjo. Naenkrat, sredi najhujšega viharja, zadoni od nekod strašni klic: Na pomoč, potapljam se!

Od kod je prišel ta klic? Kdo bi vedel, kdo bi v tem viharju tudi mogel priti na pomoč?

Štiri ure so minile, preden se je vihar toliko polegel, da smo mogli pripluti na kraj nesreče. Prizor, ki se nam je odprl, mi ostane neizbrisen: neka ladja je bila komaj še polovico iznad vode in na njej je stalo okoli 50 mornarjev, ki so se z obupnimi močmi skušali vzdržati na površini. Prišli smo prav v poslednjem trenutku; rešili smo vse razen enega, ki se mu je odpel rešilni pas, ko je bil že skoro rešen. Strašen je bil pogled na ubogo žrtev, ki se je obupno borila za življenje. Še enkrat je prišla na površje — zaman, rešitve ni več bilo. Objel ga je val in ga pokopal v hladni grob.

Nekaj minut nato se je pogreznila tudi ponesrečena ladja.

A. S. iz I. F.

14

Bomba

Kako strašno, kako težko mi je pri sreči, kadar se spomnim trenutka, ko sem videla toliko groze.

Minilo je že precej let. Z mamó in sestro smo sedele pri zajtrku, ko se začuje vrvenje in vpitje ljudstva. Stekli smo iz hiše na dvorišče, kjer je bilo že vse polno ljudi. Vsi so gledali proti nebu. Kaj je bilo? Velike črne ptice — o, ne ptice, nego sovražna letala. Nismo utegnili dolgo premišljevat, ko se mahoma utrnela iz nekega letala dve srebrni niti. Ljudje so zakričali in se razkropil na vse strani, in tudi moja mati se je v pravem času umaknila z menoj in sestro v klet. Komaj pa smo bili doli, ko se je hiša močno stresla in strašen ropot je zadušil naše obupne klice. Gost dim se je privilil v klet, nastala je popolna tema. Planili smo na svež zrak in ko smo prispeli na dvorišče, se nam je odprl grozen prizor: tam kjer je bila prej vrtna ograja, je bila zdaj poldrugi meter globoka jama, kamor je padla bomba, okoli nje pa je bilo vse polno mrtvih kokoši.

Posledice te bombe še do danes niso pozabljene. V veži smo namreč zagledale, ležečega v poslednjih zdihljajih gospodarjevega sina. V njegovih očeh je govorila bolečina, mati pa je obupno klicala sina, ki je odhajal od nje za vedno.

Takrat smo začeli tudi pri sosedu hudo vpitje. Stekli smo tja pogledat, kaj se je zgodilo, in zagledali drugo žrtev sovražne bombe. Na tleh je ležal med vrati mož z razmesarjeno levico in odprtih srcem. Zraven njega je jokala njegova žena s petimi nepre-skrbljenimi otroki. Kako bridko je bilo poslušati to klicanje otrok za njihovim očetom, toda od njega ni bilo glasu.

M. K.



Maurice Leblanc

# KRIVNOST VOTLE IGLE

KRIMINALNI ROMAN

A to še ni vse. Ta ugrabitev ni smela priti na dan! Vsa poizvedovanja, vse domneve, da celo vse nade je treba kratko malo presekati: zato mora biti gospodična de Saint-Véran mrtva. In tako vprizori umor in ustvari dokaze zanj. Da jo je treba ubiti, o tem nič več ne dvomi; saj so ljudje ta umor pričakovali, saj so ga njegovi tovariši napovedali, češ da maščujejo smrt svojega šefa, in to — baš tu je neizmerna genijalnost tega domisleka — je ves svet zapeljalo, da je hlastnilo po Lupinovem trnku.

Zakaj zbuditi nekò vero še ne zadošča, treba je stvar napraviti tudi verjetno. Lupin je vedel, da ga bom jaz izpregledal. Tudi to, da bom opazil sleparijo s kapelo in odkril kripto. In če bo kripto prazna, se mora vsa njegova tako dosledno zgrajena stavba porušiti.

Zato kripta ni smela biti prazna!

Prav tako bi bila smrt gospodične de Saint-Véran šele tedaj neizpodbitna, kadar bi morje vrglo njeno truplo na suho.

Zato je moralo morje vreči truplo gospodične de Saint-Véran na suho!

Kakor je vedel, sem zaslutil sleparijo s kapelo in odkril kripto. Njegovo truplo je bilo tam.

Vsakogar, ki je verjel v Lupinovo smrt, je to moralo prepričati. Toda jaz tega nisem niti sekunde veroval. Zatorej je postalo skrivališče odveč in vse kombinacije ničeve. Tako sem si rekel, da je bil kamen, ki ga je motika odkrila, prečudno natanko tako naravnano, da je moral pri najmanjšem udarcu pasti in na vsak način zdrobiti glavo lažnega Arsèna Lupina. Kdo bi ga potem še spoznal?

Pol ure nato sem čul, da so našli na dieppskih čerch truplo gospodične de Saint-Véran... ali bolje truplo, ki so ga imeli za truplo gospodične de Saint-Véran, ker so dobili na roki zapestnico, ki je bila podobna njeni. In to je tudi bilo vse, po čemer so jo mogli spoznati, zakaj truplo je bilo strašno razmerjeno.

In tedaj sem razumel; zakaj nekaj dni prej sem čital v listu 'Vige de Dieppe', da sta se v Envermeuju

zatrupila dva mlada ameriška zakonca in da sta še isto noč izginili obe trupli.

Dokazi tedaj drže. Nagib, ki je Lupina napotil, da umori deklico in prepriča tudi sodišče o njeni smrti, je znan. Ljubil je, a ni hotel, da bi ljudje to vedeli. In da to odkritje prepreči, ga ni bilo strah niti najhujšega, tudi ne tatvine obeh trupel, ki ju je potreboval, da jima dá vlogo samega sebe in gospodične de Saint-Véran. Tako je bil lahko pomirjen. Nikoli ne bo nihče odkril resnice.

Nihče? Pač... Trije ljudje so utegnili resnico zaslutiti v skrajnem primeru: Ganimard, čigar prihod je pričakoval, Sherlock Holmes, ki se je odpravljal čez Rokavski preliv, in jaz, ki sem mu bil na sledu. Nevarnost je bila tedaj trojna.

Odstranil jo je, s tem da je dal Ganimarda in Holmesa ugrabiti. Mene pa je hotel Brédoux spraviti s poti.

Le ena točka je še temna. Zakaj mi je Lupin tako krčevito hotel izrgati dokument o „votli igli“? Saj vendar ne misli, da mi je s tem izbrisal tudi spomin na onih pet vrst iz glave? Zakaj? Zakaj? Ali se je bal, da bi mi utegnil papir sam kaj izdati?

Naj bo že tako ali tako — to je resnica o dogodkih na Ambrumésyju. Ponavljam, da igrajo v tej moji pojasnitvi neko vlogo domneve, da so v mojem osebnem poizvedovanju igrale celo precejšnjo vlogo. Toda če bi hoteli čakati na dokaze in dejstva in bi šele potem nastopili proti Lupinu, bi se utegnilo zgoditi, da bi večno čakali, ali pa bi stvari odkrili take, kakor bi jih Lupin pripravil, in bi prišli baš do nasprotnih izsledkov.

Tako se tedaj Izidor Beautrelet vendarle ni mogel premagati, da ne bi izpregovoril. Resnica je bila prelepa in prenenavadna, dokazi, ki jih je imel, preveč logični, da bi jih mogel zamolčati. Ves svet je čakal njegovih razkritij. In on je izpregovoril.

Zvečer tistega dne, ko je izšel njegov članek, so javili listi ugrabitev Beautreletovega očeta.



Peto poglavje

### NA SLEDU

Pod silo udarca je mladi Beautrelet omahnil. Na dnu srca vendarle ni verjel v možnost ugrabitve, ko se je bil odločil, da članek objavi. Saj je bil vendar dovolj dobro poskrbel za varstvo svojega očeta. Njegovi prijatelji v Cherbourgu so imeli dolžnost, da pazijo nanj in ga niti trenutek ne izpuste iz oči. Ne, ne, Lupin ga je samo hotel potegniti, hotel je pridobiti časa in sovražnika preplašiti.

A če je le res? Če Lupin ni lagal? Domov mora, da vidi na lastne oči, kaj se je zgodilo.

Brzjaval je v Cherbourg. Proti osmim je bil na pariški postaji Saint-Lazare; čez nekaj minut je njegov ekspresni vlak odpuhal.

V vlaku je mehanično razgrnil list, ki ga je kupil na peronu. Pogled mu je obvisel na dolgem pismu, ki je Lupin v njem odgovarjal na njegov jutranji članek:

Gospod direktor!

Ne zahtevam, da posveča svet moji skromni osebi, ki bi v bolj junaških časih ostala docela neopažena, kako posebno pozornost. Vendar je neka meja, kjer je treba radovednosti množic reči: stoj! Če nihče več ne spoštuje najintimnejšega zasebnega življenja, kakšna jamstva ima potem še državljan?

Utegnejo mi poreči: višji interesi resnice. Toda to je ničeva pretveza, zakaj resnica je znana, in jaz se je prav nič ne branim priznati. Da, gospodična de Saint-Véran živi. Da, ljubim jo. Da, nesrečen sem, ker me ona ne ljubi. Da, preiskava malega Beautreleta je mojstrsko delo natančnosti in točnosti. Da, strinjava se, v vseh točkah. Uganka je rešena, skrivnosti ni. Torej?

Ranjen v dno duše, še krvaveč iz krutih moralčnih ran, prosim, da ne izročate več mojih najskrivnejših upov zlobi množic. Miru prosim, miru, ki ga potrebujem, da si pridobim naklonjenost gospodične de Saint-Véran. Vse, česar si požel, pa naj bi to bilo najlepša dragotina sveta ali najbolj nedosegljivi zaklad — vse ji položim pred noge.

Ali da to dosežem, še enkrat ponovim, potrebujem miru. Zato odlagam orožje, zato prinašam svojim sovražnikom oljčno vejico — in jih hkrati velikodušno opozorim, da utegne zavrnitev moje roke roditi zanje najhujše posledice.

Se besedico o gospodu Harlingtonu. Pod tem imenom se skriva krasen človek, tajnik ameriškega milijarderja Cooleya, ki mu je dal nalog, da v Evropi nagradi vse umetnine, ki jih le more dobiti v roke. Nesreča je hotela, da je zadel na mojega prijatelja Etienna de Vaudreix, z drugimi besedami Arsèna Lupina, z drugimi besedami mene. Tako sem zvedel, kar sicer ni res, da je neki gospod de Gesvres hotel prodati štiri Rubense pod pogojem, da dobi zanje kopije

Roman »Skrivnost Votle igle« je začel izhajati v 32. številki »Romana«. Današnje nadaljevanje je šesto. Novi naročniki lahko dobe še vsa do zdaj izišla nadaljevanja.

in da nihče o tej kupčiji ničesar ne izve. Moj prijatelj je hotel gospoda Gesvresa pregovoriti tudi za prodajo kapele. Pogajanja je vodil moj prijatelj de Vaudreix v dobri veri. Harlington pa nekoliko naivno, dotlej, dokler niso bili Rubensi in kapelske umetnine na varnem... in gospod Harlington v ječi. Ne ostane tedaj nič drugega kakor nesrečnega Američana izpustiti, ker je nedolžen, milijarderja Cooleya postaviti na sramotni oder, ker iz strahu pred sitnostmi ni protestiral proti aretaciji svojega tajnika, mojemu prijatelju Etiennu Vaudreixu, z drugimi besedami meni, pa čestitati, ker sem javno moralo maščeval s tem, da sem obdržal sto tisoč frankov, ki sem jih dobil od nesimpatičnega Cooleya.

Ne srdite se nad dolgotrjeto tega pisanja, dragi gospod direktor, in sprejmite izraze mojega odličnega spoštovanja.

Arsène Lupin.

Nemara je Izidor izražanja tega pisma pretehtaval prav tako podrobno in natančno kakor je studiral dokument o Aiguille Creuse. Lupin si ni nikoli dajal truda, da bi bil napisal le eno svojih originalnih in zabavnih pisem, če ni bilo treba — to se je še vselej pokazalo.

Kaj je dalo povod temu pismu? Iz katerega skrivnega nagiba je priznal svojo ljubezen in svoj neuspeh? Izidor si ni vedel odgovora.

Prišedši v Cherbourg je moral verjeti, da Lupin ni lagal. Njegovega očeta ni bilo nikjer. Upravnik arzenala mu ni vedel prav nič povedati. Glavna vrata so bila zaklenjena, vse povesod postavljene straže — a ko so zjutraj stopili v sobo, Beautreletovega očeta ni bilo nikjer. Kako je izginil, kam?

Izidor ni imel več miru. Pozabljen je bil ta trenutek Lupin in njegove pustolovščine; najprej mora poiskati očeta.

Toda kje naj ga išče?

Poizvedel je, da se je usodno noč nedaleč arzenala za pol ure ustavil neki avtomobil, nato pa je odpeljal po cesti, ki drži v Tours. Dalje je dognal, da je ta avtomobil vozil skozi Buzançais in Châteauroux in se ustavil onkraj mesta ob robu gozda. Tam se mu je pridružil drugi avto, nakar je prvi krenil v nasprotno smer na sever proti Issoudunu.

To je bilo vse. Malo je bilo, a Izidor se ni dal preplašiti. Vse naslednje dni je preoblečen hodil po teh krajih in poizvedoval.

Čez štirinajst dni ga je upanje minilo. V listih je bral, da sta grof de Gesvres in njegova hči zapustila Ambrumésy in se naselila v okolici Nice. Zvedel je tudi, da so Harlingtona izpustili, ker se je izkazalo, da je nedolžen. Le o njegovem očetu listi niso ničesar poročali.

Mladi Izidor se je že pripravljaj, da se vrne nazaj v Pariz, ko dobi nekega jutra pismo, ki so ga poslali za njim. Bilo je brez znamke in ko je pozorneje pogledal rokopis, ga je streslo.

Bilo je v resnici pismo njegovega očeta.

Ali te bodo te vrstice dosegle, dragi sin? Skoro ne morem verjeti.

Vso noč po ugrabitvi smo se vozili v avtu, zjutraj pa v vozu. Videl nisem ničesar. Grad, kamor so me zaprli, mora biti sodeč po njegovem slogu in vegetaciji njegovega parka, nekje v osrčju Francije. Moja soba je v drugem nadstropju in ima dve okni. Popoldne se s smem dve uri izprehajati po parku, a samo pod nadzorstvom.

To pismo ti pišem na slepo srečo; privežem ga na kamen. Morda se mi ga kedaj posreči vreči čez zid in ga kateri kmet pobere.

Vendar si ne delaj skrbi. Jako lepo ravnajo z menoj.

Tvoj stari oče, ki te zelo ljubi in je žalosten, če pomisli, koliko skrbi ti prizadaja. Beautrelet.

Izidor je najprej pogledal po poštnem pečatu. Pismo je bilo oddano v Cuzionu v departmanu Indru.

Indre? Saj to je bil departman, kjer je zadnje tedne tako mrzlično poizvedoval.

Brez obotavljanja se je odpravil v Cuzion. Na mostu čez reko Indre je dohitel dve kmetici, ki sta vozili mleko v mesto.

„Ali ni tu znamenit grad?“

„Seveda, tamle na griču za onimle drevjem.“

„Kako pa se imenuje?“

„L'Aiguille.“

To vprašanje je bil zadal kar tjavendan. Odgovor ga je osupil.

„Grad L'Aiguille?... O!... Kje pa sem po tem takem? Ali ni to departman Indre?“

„Ne! Indre je na onem bregu... Tu smo pa v departmanu Creuse.“

Izidorju je bilo, kakor bi ga bil kdo udaril po glavi. Grad L'Aiguille! Departman Creuse! L'Aiguille Creuse! Votla igla! Ključ za dokument! Zmaga! Zmaga! Zmaga!

Ne meneč se dalje za kmetici jima je obrnil hrbet in odhitel opotekaje se kakor pijan.

### SKRIVNOST SVETOVNE ZGODOVINE

Drugo jutro se je Beautrelet preoblekel v mladega angleškega slikarja in se dal najaviti pri notarju v Eguzonu, največjem kraju tega okoliša. Povedal mu je, da mu ti kraji ugajajo, in da bi se rad tu nekje naselil s svojima roditeljema. Notar mu je naštel več hiš, ki so bile naprodaj; toda Beautrelet je takoj prešel na grad L'Aiguille na bregu reke Creuse.

„Da, toda ta grad je že pet let last enega mojih klijentov in ni na prodaj.“

„Tedaj sam stanuje v njem?“

„Ne; lani se je z materjo izselil in ga oddal čez poletje nekemu Italijanu v najem.“

„Aha, baronu Anfrediju. Kakšen človek je to?“

„Ne vem...“

„Ali ga ne poznate?“

„Ne, saj ga nikoli ni na izpregled. Vse naukupe mu oskrbi stara kuharica, ki z nikomer ne izpregovori besede. Čudni ljudje so to...“

„Ali mislite, da bi vaš klijent grad prodal?“

„Ne verjamem; stavba je zgodovinska, zgrajena v najčistejšem slogu Ludovika XIII. Moj klijent mnogo na to dá...“

„Ali imate njegov naslov?“

„Louis Valméras, Taborska ulica šte. 34.“

Beautrelet se je odpeljal v Pariz. Dva dni nato je po treh brezuspešnih obiskih vendarle dobil Louisa Valmérasa doma. Bil je mož kakih tridesetih let, odkritega, simpatičnega obraza. Beautreletu se je zdelo odveč slepomišiti; predstavil se je in je takoj prešel na smoter svojega poseta.

„Dovolj razlogov govori za to, da je moj oče zaprt na gradu L'Aiguille. Prišel sem, da vas vprašam, kaj mislite o svojem najemniku Anfrediju.“

„Kaj mislim? Prvič sem ga srečal lansko zimo v Montecarlu. Slučajno je zvedel, da sem lastnik gradu L'Aiguille, in me takoj prosil, da mu ga dam v najem, ker je hotel prebiti poletje na Francoskem.“

„Se mlad človek je...“

„Da, z jako energičnimi očmi in plavimi lasmi.“

„Ima brado?“

„Da. In zadaj zaprt ovratnik, kakor ga nosijo duhovniki. Sploh spominja na angleškega pastora.“

„On je,“ je zamrmral Beautrelet, „on je; takega sem ga videl; in tak je njegov policijski popis.“

„Kaj pravite?“

„Mislim, ne, prepričan sem, da ni vaš najemnik nihče drugi kakor Arsène Lupin.“

Stvar je Louisa Valmérasa zanimala. Poznalski je vse Lupinove pustolovščine in tudi odločilne točke njegovega boja z Beautreletom. Pomel si je roke.

„Glej, glej! Grad L'Aiguille postane še slaven. Kakor nalašč, saj se že dolgo pečam z mislijo, da ga prodam. Samo...“

„Prosil bi vas, da ste skrajno oprezni in obvestite policijo šele tedaj, kadar bo vsa stvar že pojasnjena. Zakaj, denimo, da moj najemnik ni Arsène Lupin?“

Beautrelet je razvil svoj načrt. Sam bi šel, splezal čez zid, se skrivil v parku...

Louis Valméras ga je prekinil:

„Obzidje je visoko. In kadar boste že čezeni, vas sprejmeta dva velikanska psa, last moje matere...“

„O, malo strupa...“

„Nu, denimo! In kaj potem? Kako hočete v sam grad? Zidovje je masivno, okna zamrežena. In tudi če boste že notri, kdo vas bo v gradu vodil? V njem je osemdeset sob.“

„Da, toda soba z dvema oknomoma v drugem nadstropju?“

„Vem, katera je to. Toda kako jo hočete najti? V hiši je troje stopnic in cel labirint hodnikov. Tudi če vam dam načrt gradu, se boste vendarle izgubili.“

„Pa pojdite vi z menoj,“ je smeje se rekel Beautrelet.

„Zakaj ne! Stvar me zanima. Sodim, da se ne bom dolgočasil... Vrh tega vam moja navzočnost ne bo nekoristna.“

Dva dni nato je prišel v Crozant ciganski voz s sestradanim konjem. Voznik je dobil dovoljenje, da spravi voz in konja na koncu vasi v zapuščen skedenj. Razen voznika, ki ni bil nihče drugi kakor Valméras, je štela ciganska tolpa še tri mlade ljudi, ki so pletli stole iz vrbovih šib: to so bili Beautrelet in dva njegova součenca.

Tam so ostali tri dni in čakali ugodne prilike. Četrto noč se je nebo pokrilo s črnimi oblaki in Valméras je predlagal, da bi šli na

poizvedovanje. Vsi štirje so krenili skozi gozdiček. Potlej se je Beautrelet splazil skozi robidje in se zdajci zagledal pred velikimi vrati. Trepečoč je vtaknil ključ, ki mu ga je bil dal Valméras, v ključavnico in ga tiho obrnil. Ali se bodo vrata odprla? Ali niso morda zapahnjena? Pritisnil je; vrata so se brez škrpanja odprla. Bil je v parku.

„Pst!“

Valméras je prijel mladega moža za laket.

„Kaj je?“

„Psi!“

Valméras je tiho požvižgal. Dve beli senci sta priskočili in se zleknili pred njegovimi nogami.

„Mir!... Lezita! Tako!... In da se mi ne ganeta!“

Tako sta se priplazila do nekega okna, kjer je Valméras z demantom izrezal steklo in obrnil zapah. Drug za drugim sta stopila skozi okno.

„Soba, kjer sva zdaj,“ je rekel Valméras, „je na koncu hodnika. Za njo pride velika, s kipi okrašena veža in na koncu nje stopnice, ki drže v sobo, kjer spi vaš oče.“

Slaboten sij je osvetljeval vežo, kamor sta krenila. Nočna svetiljka pod stopnicami na majhni okrogli mizi se je svetlikala izmed tankih palmovih vej.

„Stojte!“ je šepnil Valméras.

Bлізу luči je stal neki možak s puško v roki. Ali ju je videl?

Beautrelet je omahnil na kolena; ni se upal ganiti, njegovo srce je razbijalo, kakor bi mu ga hotelo raznesti. A ker je bilo vse tiho in mirno, je straža čez nekaj časa pobesila puško.

Preteklo je deset, petnajst strašnih minut. Lunin žarek je zdrknil skozi stopniško okno. In zdajci je Beautrelet videl, da se je žarek nezaznavno premaknil in da ga bo čez pet, deset minut dosegel in ga popolnoma osvetlil.

Znoj mu je jel kapljati z obraza na tla. Tako ga je bilo groza, da bi bil najrajši skočil na noge in pobegniti. A tedaj se je spomnil Valmérasa, poiskal ga je z očmi in ves prepaden videl, kako se je v zavetju teme plazil naprej. Ze je bil na znožju stopnic le malo korakov od straže.

Kaj je nameraval? Ali je morda sam hotel rešiti jetnika?

Beautrelet ga je zdajci izgubil iz oči; in manoma se mu je zazdelo, da se nekaj pripravlja.

Prav takrat je neka senca skočila na strazo, luč je ugasnila, začul se je trušč boja... Beautrelet je prišel. Moža sta se zavalila na tla. Hotel se je skloniti. Toda začul je zamolklo hropenje, vzdih in takoj nato je eden izmed obeh vstal in ga prijel za roko.

„Brž — naprej!“

Bil je Valmérias.

Stekla sta po stopnicah gor do hodnika, ki je bil pokrit s preprogo.

„Na desno,“ je šepnil Valmérias, „in potlej četrti soba na levi.“

Kmalu sta našla sobo. Kakor sta pričakovala, je bila zaklenjena. Pol ure sta se morala mučiti, preden se jima je posrečilo ključavnico vlomiti.

Tipaje je Beautrelet poiskal posteljo. Njegov oče je spal. Rahlo ga je prijel za roko in ga zbudil.

„Jaz sem, Izidor — in še neki prijatelj... Ne boj se... Vstani... Samo tiho!“

Oče se je oblekel, toda ko so hoteli iti ven, je šepnil:

„Nisem sam v gradu.“

„Ne? Kdo je pa še? Ganimard? Holmes?“

„Ne... Nisem ju videl.“

„Kdo pa?“

„Neko deklo.“

„Gotovo gospodična de Saint-Véran.“

— „Ne vem... Videl sem jo nekajkrat samo v parku... če se sklonim s svojega okna, vidim do njene sobe. Dajala mi je znamenja.“

„Ali veš, kje je njena soba?“

„Da, na tem hodniku tretja na desni.“

„Modra soba,“ je zamrmral Valmérias.

„Vrata imajo dve krili, mislim pa da jih ne bo težko vlomiti.“

Res so se vrata kaj naglo podala. Oče Beautrelet je prevzel nase nalogo, da deklico obvesti. Deset minut nato je prišel z njo iz sobe.

„Prav si imel... gospodična de Saint-Véran.“

Vsi štirje so odhiteli po stopnicah dol. Spodaj se je Valmérias ustavil in se magnil k straži.

„Ni mrtev; ostal bo pri življenju.“

„Hvala Bogu!“ je olajšano vzdihnil Beautrelet.

„Na srečo se je rezilo mojega noža upognilo... Sunek ni bil nevaren. Pa tudi če bi bil — lopovi niso vredni usmiljenja!“

Bilo je ob treh zjutraj, ko je družba odšla iz grada.

Toda s to prvo zmago Beautrelet ni bil zadovoljen. Od očeta in deklice je zvedel, da je Arsène Lupin prihajal samo vsake tri štiri dni v avtomobilu, a zjutraj se je spet odpeljal. Vselej je obiskal svoja ujetnika, ki nista mogla prehovati njegove vpljivosti in ljubeznivosti. Zdaj ga po vsej verjetnosti ni bilo v gradu. Razen njega sta videla tudi neko staro žensko, ki je kuhala in vodila gospodinjstvo, in dva moža, ki sta menjaje se stražila in nista nikoli z njima govorila.

„Dva pajdaša tedaj, ali bolje trije, če štejemo tudi ženo,“ je sklepal Beautrelet. „Take divjačine ne smemo zgrešiti.“

Skočil je na kolo in se odpeljal v Eguzon, kjer je spravil orožnike na nogo. Okoli osmih se je vrnil s stražmojstrom in osmimi orožniki v Crozant. Dva izmed njih sta ostala kot straža pri vozu, dva druga sta se postavila pred glavna vrata, ostali štirje pa so v Beautreletovem in Valmériasovem spremstvu krenili v grad.

Prepozno. Vrata so bila odprta na stežaj. Neki kmet jim je povedal, da je videl pred kako uro avtomobil, ki je odpeljal iz grada.

Hišna preiskava je bila docela brezuspešna. Našli so samo nekaj oblek in perila, drugega nič.

Beautreleta in Valmériasu je najbolj začudilo, da je izginil ranjenec. Na tleh v veži ni bilo nikakih sledov krvi.

Sploh ni bilo nikjer prijemljivih dokazov o Lupinovih obiskih v gradu L'Aiguille Creuse, in orožniki bi bili trditve Beautreleta in njegovega očeta, Valmériasu in gospodične de Saint-Véran lahko kot neutemeljene zavrnil, če ne bi bili naposled odkrili v neki sobi pol tucata prekrasnih šopkov cvetic s posetnico Arséna Lupina — prezrtih, ovenelih in pozabljenih šopkov... Na enem je bilo razen njegove posetnice pripeto pisemce, ki ga Raymond še ni videla. Popoldne, ko ga je preiskovalni sodnik odprl, so brali v njem deset strani prošenj, obljub, groženj in izrazov obupa, vse brezumje ljubezni, ki ji je bil odgovor samo prezir.

Pismo še je končalo takole:

*Pridem v torek zvečer, Raymonde. Dotlej imate čas, da si premislite. Ne morem delj čakati. Odločen sem za vse.*

V torek zvečer je bilo zvečer tistega dne, ko je Beautrelet osvobodil gospodično de Saint-Véran.

Velikansko presenečenje in navdušenje, ki sta objela ves svet, ko je prišla na dan vest o nenadejani rešitvi, sta vsem v nepozabnem spominu: Gospodična de Saint-Véran svobodna! Deklica, po kateri je Lupin hrepenel, iztrgana iz njegovih krempljev! Prost tudi Beautreletov oče! Prosta oba njegova vjetnika! In skrivnost votle igle? Odkrita, objavljena vsemu svetu!

Bogme, občinstvo je imelo svoje veselje. Ljudje so peli zabavljice na premaganega pustolovca.

„Lupinova ljubezen!“ „Arsènovе solze!“ „Zaljubljeni zločinec!“ „Žeparjeve tožbe!“ so kričali na bulvarjih in žvižgali v delavnicah.

In Beautrelet je postal ljubljeneц vseh. On je bil vse napovedal, vse spravil na dan. Lupin je našel svojega mojstra.

V začetku oktobra se je Izidor vrnil v Pariz, da nadahjuje svoje studije in se pripravi za skušnjo. Zanj se je spet začelo mirno vsakdanje življenje brez dogodkov. Kaj bi se tudi moglo zgoditi? Saj je bila vendar vojna končana!

Na drugi strani pa si je tudi Lupin moral biti v svesti, da mu ne kaže drugega kakor sprijazniti se z usodo, zakaj nekega dne sta se spet pojavili njegovi drugi žrtvi, Ganimard in Sherlock Holmes. Njuna vrnitev v svet sicer ni bila kaj glasna. Neki cunjar ju je našel na Orfèvreskem nabrežju nasproti policijskega predsedništva, oba speča in zvezana.

Po tednu dni popolne nezavesti sta se na posled ovestila in sta začela pripovedovati — ali bolje, Ganimard je pripovedoval, zakaj Holmes se je zavil v mrk molk — da sta na jahti Hircendelle napravila pot okoli Afrike, prekrasno in poučno morskо vožnjo, kjer sta bila popolnoma svobodna izvzemši tiste ure, kadar se je ladja ustavila v pristanišču. Glede svojega prihoda na Orfèvresko nabrežje nista vedela nčesar povedati; brez dvoma sta bila že nekaj dni v narkotičnem snu.

Njuna izpuslitev je bilo priznanje poraza. Lupin je opuščal boj.

Neki drugi dogodek je to še bolj potrdil: zaroka Louisa Valmèrasa z gospodično de Saint-Véran. Pogosto in prijateljsko srečavanje in shajanje je mlada človeka ogrelo drugega za drugega. Valmèras je vzljubil melanholični Raymodin čar, ona pa je začutila po ranah, ki jih ji je vsekalo življenje, potrebo po moškem varstvu in je podlegla moči in energiji moža, ki jo je tako pogumno pomagal rešiti.

Dan poroke je vse pričakovalo s skrbjo. Ali Lupin ne bo poskusil preiti v napad? Ali bo mogel prenesti nepopravljivo izgubo deklice, ki jo je ljubil? Dvakrat, trikrat so videli sumljive ljudi, ki so lazili okoli Valmèrasove vile, in Valmèras sam se je moral neki večer ubramiti napada nekega na videz pijanega človeka, ki je streljal nanj in mu s kroglo preluknjaj klobuk. A naposled se je poroka napovedani dan vendarle vršila in Raymonde de Saint-Véran je postala žena Louisa Valmèrasa.

Bilo je kakor bi se bila usoda sama zavzela za Beautreleta in podpisala poročilo o njegovi zmagi. To je množica tako zelo občutila, da se je med njegovimi občudovalci pojavila misel proslaviti njegov triumf in Lupinov poraz z velikim banketom. V štirinajstih dneh se je zbralo tri sto podpisov za ta banket. Povabljeni so bili vsi osmošolci vseh gimnazij. Časopisi so pisali himne na Beautreleta. In banket je postal, kakor je obetal, apoteoza.

A prijetna in preprosta apoteoza, ker je bil Beautrelet njen junak. On je bil skromen kakor zmerom, nekoliko presenečen nad prevelikim aplavzom, nekoliko v zadregi nad pretiranimi slavospevi, ki so poveličevali njegovo nadmoč nad najbolj znamenitimi kriminalisti... malo v zadregi, pa tudi jako ganjen.

Izpregovoril je nekaj besed, ki so vsem ugajale, govoril je z zmedenostjo otroka, ki zardi, če ga pogledaš. Govoril je o svojem veselju, svojem ponosu. In naj je bil še tako gospodar samega sebe, ga je vse to vendarle upijanilo. Nasmihal se je svojim prijateljem, svojim součencem, Valmèrasu, gospodu Gesvresu in svojemu očetu.

Toda med tem ko je še govoril in je še držal v roki kozarec, se je z drugega konca dvorane začul neki glas; nekdo je mahal s časopisom. Kakor bi trenil, je vse utihnilo in kalilec miru je sédel. Toda mrmranje radovednosti se je širilo okoli mize, časopis je šel iz rok

# Za slabo voljo

## Rajši ne

V tramvaju se otrok strašno dere. Nekemu starejšemu gospodu je naposled tega že preveč in pravi:

„Če ne boš zdaj pri priči tiho, te požrem!“

„Rajši ne,“ reče malčkova mati. „Ima namreč polne hlače!“

## Popolno delo

Na neki ženski kliniki v Nemčiji ima mlad medicinec prvič opravka s porodim. Ko ne ve več kod ne kam, pokliče profesorja, ki si ogleda njegovo delo in pravi:

„Lepo, gospod kandida! Otrok je mrtev, mati umira, zdaj ubijte še babico, potem bo delo popolno.“

## Prisotnost duha

Na dirkališču se podre tribuna in z njo strmo-glavi mnogo gledalcev v globino.

Dva prijatelja, ki sta tudi padla, se srečata čez nekaj časa in prvi jame pripovedovati, da je dobil od zavarovalnice za nezgode 20.000 frankov.

„Jaz sem jih dobil pa 40.000, dvajset zase, dvajset pa za ženo.“

„Kaj se je tvoj ženi kaj pripetilo?“

„Ne, pripetilo čisto nič, ona sploh ni bila na tribuni, toda imel sem toliko prisotnosti duha in sem izrabil priliko, da sem jo v vseobči zmedbi s peto sunil v obraz.“

## Saj res!

Ob treh ponoči pozvoni pri lekarnarju.

„Prosim, zavojček Planinka-čaja.“

„Za to bi prišli lahko tudi jutri zjutraj!“

„Imate prav. Pa pridem jutri!“

„Ponoči, ko ljubezen vzplamti“

To lepo pesmico sem si hotel kupiti v knjigarni, pa sem velet prodajalki na kratko: „Gospodična, prosim, Ponoči.“

„Prav,“ odgovori prodajalka, „čez dan itak ne utegnem!“

v roke in vsakteri gost, ki ga je dobil in preletel napis, je vzkliknil od začudenja.

„Na glas! Na glas!“ so vpili drugi, ki še niso prišli do njega. Gostje ob častni mizi so se vzdignili. Beautreletov oče je stopil po časopis in ga dal svojemu sinu.

„Na glas!“ so še glasneje zavpili nekateri.

A drugi so zakričali:

„Tak poslušajte vendar! Saj hoče brati! Tak poslušajte!“

## Bistri sinček

Mali Stanko je jako ukažljen. Po cele ure ne da očetu miru z raznimi vprašanji. Naposled očeta mine potrpljenje:

„Zdaj pa malo molči, da preberem časopis!“

„Samo še eno vprašanje, papa. Če sede osa na koprivo, ali takrat osa koprivo piči ali kopriva oso opeče?“

## Ni mu mogla odreči

Mlado dekle prosi žensko podporno društvo podpore za svoje tri nezakonske otroke. Predsednica se začudi, da ima prosilka že tri otroke in kar od treh različnih očetov.

„Veste, gospa predsednica,“ odgovori dekle. „To je tako. Pri prvem mi je bilo šele sedemnajst let, takrat še nisem vedela, kaj je svet, drugi mi je obljubil zakon in me potem pustil, tretji pa je bil tako zal fant, gospa predsednica, da mi tudi vi ne bi mogli odreči.“

## Divje ženske

Raziskovalec se vrne iz Afrike in pripoveduje o divjih ženskah nekega tamošnjega plemena, ki nimajo jezikov.

„Čudno,“ meni neka dama, „saj potem pa ne morejo govoriti!“

„Zato so pa tudi tako divje!“

## Chaplinovi dolgovi

Znameniti filmski umetnik Charlie Chaplin je bil svoje čase, ko še ni bil tako slaven, v neprestani denarni stiski in dolgovi je imel, da sam ni vedel koliko. Ko ga je neki upnik že desetič terjal, je Chaplin sedel za mizo in napisal tole pismo:

„Jako spoštovani gospod! V predalu moje pisalne mize je več sto lističev z imeni mojih upnikov. Vsako leto na novega leta dan zaprem oči in vzajem iz predala listič in čigar ime potegnem, tisti dobi denar. Če me boste še enkrat terjali, bom prisiljen izključiti vas iz loterije.“

## KOLEDAR

Naj bo človek še tako premeten, zmerom so še premetenejši od njega.

Vam pride v staro častljivo bavarsko gostilno krošnjar in hoče krčmarju prodati koledar. Krčmar sicer nima namena kupiti, a se, da vendarle pregovoriti. Vzame koledar in gre z njim. Potlej pride krčmarica, ki ne sluti, da je njen mož kupil koledar. Spet moleduje in silí krošnjar, dokler tudi krčmarice ne omehča. Tisti mah stopi v pivnico njen mož in krošnjar jo iz previdnosti odkuri. Sededa krčmar takoj vidi, da ga je prefriganec prelisčil, in pošlje fanta za njim.

„Aha,“ se veselo zasmee krošnjar, „ti bi tudi rad koledar, na, tebi ga dam ceneje, ker gotovo nisi denaren.“

Fant mu plača in se vrne s koledarjem v hišo. Kaj je krčmar rekel na tretji koledar, pa kronika ne pove.

# Kuhinja in dom

## Gobe z jajci

Gobe dobro očisti, manjše pusti kakršne so, večje pa razreži. Precej čebule dobro razsekljaj in duši v vreli masti. Ko malo porjavi, vrzi v mast gobe, dodaj pol žlice moke in zalij z vročo vodo, ali še boljše z dobro juho. Ne pozabi pridati vseh začimb. Potem kuhaj vse skupaj 20 minut. Po svoji previdnosti lahko dodaš tudi žličico kisa.

## Kaj mora vse imeti dobra gospodinja?

Predvsem dobro kuharsko knjigo. Najboljša na tem polju je „Slovenska kuharica“.

Knjiga stane Din 160.—, s poštnino Din 168.—, ki jih lahko plačate v 4 obrokih po Din 42.— vsak mesec, če jo naročite preko uprave „Romana“.

Koliko sadja gre vsako leto v nič, ker ga gospodinja ne zna s pridom izrabiti. Kako ga najbolje uporabite, Vam pove knjiga „Sadje v gospodinjstvu“, ki stane broš. Din 24.—.

O vseh drugih rečeh, ki se tičejo gospodinjstva, pa pove knjiga s. Silvine Purgačeve „Gospodinjstvo“, ki se dobi broširana za Din 40.—.

Vse te knjige lahko naročite preko uprave „Romana“.

# Ali ste bolni?

## Krvavitve iz nosa

Krvavenje iz nosa pri ljudeh, ki imajo dovolj krvi, ni škodljivo — narobe, časih celo koristi, ker se takrat človek iznebi na naraven način krvi, ki je ima preveč. V takem primeru krvavenja ni treba ustavljati, razen če se pojavi v preveč obilni meri ali pa, če se vlije kri v takih okoliščinah, da je človeku neprijetno.

Če ti teče kri iz desne nosnice, zatisni desno nosnico s kazalcem leve roke, desno roko pa dvigni za tri minute kvišku in jo drži v neizpremenjenem položaju; za levo nosnico pa narobe.

Vdihavaj zrak skozi nos in ga izdihavaj skozi usta.

Uspešno je vsrkavanje citronovega soka skozi nosnice. Prav tako pomaga tudi vsrkavanje razredčenega kisa.

Hujše krvavljenje iz nosa ustaviš z vročimi obkladki na tilniku, če pa se krvavljenje na noben način noče ustaviti, zamaši bolniku obe nosnici s krpicami, ki si jih namočil v kis, in hitro pokliči zdravnika.

## Zdravilna moč raznega sočivja

Ohrovt služi kot zdravilo za glavobol, pravičje pa tudi, da deluje na zdravje želodca in vranice.

Špinača je posebno dobra za slabokrvne in poživlja tudi delovanje ledvic.

Zelena časih presenetljivo deluje pri zdravljenju revmatizma in je sploh priporočljiva za slabe živce.

Paradižniki so dobro sredstvo proti nerednemu delovanju jeter.

Repa pospešuje tek.

Salata posebno poleti uspešno teši žejo in je dober nadomestek vode, zvečer pa pripomore človeku do hitrega in lahkega spanja.

Kumarice preženejo notranjo vročino in olajšajo glavobol, če jih drobno narezane privečeš v obkladku na čelo. Kumarčno mleko je že staroznano lepotilo in osvežilo.

Česen poveča tek in je priznano sredstvo za otroške gliste.

Čebulov sok čisti kri in topi ledvične kamne. Čebulov sok na sladkorju omili kašelj.

Zelje je najbolj znano in splošno zdravilno zelišče.

Redkev je dobro zdravilo za žolčne kamne.

# DRÖBITZ

Več kakor polovica avstralske celine je brez vode.

Najstarejši tiskani koledar je izšel leta 1439 v Nemčiji.

Na Japonskem so že leta 1636 uvedli železne novce.

Zamorci plemena Zulu so najboljši in najvztrajnejši tekači na svetu. Lahko tečejo ure in ure s povprečno hitrostjo 12 kilometrov na uro, ne da bi se kaj utrudili.

Čebela umre, ko piči človeka.

Učenciaki so izračunali, da se obseg solnca vsakih sto let poveča za osem kilometrov. Seveda je to v primeri z njegovo velikostjo malenkost.

Prve izdelovalke papirja iz celuloze so brez dvoma ose.

Potapljaški zvon (skafander) ni mlad izum. Uporabljali so ga že stari Feničani leta 320 pred. Kr.

Prvi petrolejski vrelec so odkrili leta 1859.

Rim je mesto, ki so ga največkrat zavzeli sovražniki. Od leta 390 pred. Kr. so ga sovražniki razrušili več kakor štiridesetkrat.

Do dvanajstega stoletja se na Angleškem gluho-nemi niso smeli ženiti.

Prvo tiskarno v Turčiji je osnoval leta 1718 Nemec Bachström.

# KAZ OBETA KINO

**Elitni Kino Matica**

Tel. 21-24

**EDINI ZVOČNI KINO V LJUBLJANI**

z najboljšo svetovno aparaturo Western Electric.

**OTVORITEV JESENSKE SEZONE!**

**SINJI ANGEL.** Prvi govoreči vefilm *Emila Janningsa*. Vsebina po romanu „Profesor Unrath“ Henrika Manna.

**SMEJ SE IN PLAKAJ!** Najnovejši vefilm s slavnim *Alom Jolsonom*. Tragedija umetniškega zakona. Sodeluje mali *Davery Lee*, znan iz nepozabnega filma „Singing Fool“.

**TANGO LJUBEZNI.** Brillantna filmska komedija z *Willyjem Forstom* v glavni vlogi.

**Budilke** po Din 60— s tri-  
letnim jamstvom

**IVAN PAKIŽ, LJUBLJANA**  
11 **Pred Škofijo 15.**

**200 dinarjev**

na mesec plačuje za novi veliki Brockhausov leksikon.

**20 velikih knjig s 16.000 strani**

razkošno vezanih v polusnje ali platno. Novi Brockhaus bo Vam in Vašim otrokom desetletja najboljša šola v življenju, najzvestejši tovariš in najzanesljivejši svetovalec.

Do zdaj izišlih 6 knjig dobite tako j po vplačanju prvega obroka pri zastopniku največje jugoslovenske knjigarne „Minerve, d. d.“

Vse informacije daje „Roman“.



**„PLANINKA“** zdravilni čaj

iz najboljših zdravilnih zelišč, čisti in prenavlja kri in učinkuje izborni pri slabi prebavi želodca, zaprtju telesa, napenjanju, nerednem delovanju črev, hemoroidih (zlati žili), poapnenju žil, izpuščajih in žolčnem kamnu. Preprečuje kislino in zbuja tek. Pravi „Planinka“ čaj je zaprt in plombiran in ima napis:

**Lekarna Mr. Ph. L. Bahovec, Ljubljana**

ter stane zavojček 20 Din



Blagovna znamka

**„Svetla glava“**

se je obnesla. — Med tisoči znamk, ki se priglašajo vsako leto, pač pa ni nobena postala znana kakor ta. Radi pozornosti, ki jo vzbuja slika, in radi globokega svojega pomena je postal znak nepozaben.

„Znamka Oetker“ jamči za najboljšo kvaliteto po najnižjih cenah in radi tega načela so

**Dr. Oetker-jev peclni prašek**  
**Dr. Oetker-jev vanilinov prašek**  
**Dr. Oetker-jev prašek za pudinge itd.**

tako močno razširjeni.

Letno se proda mnogo milijonov zavojčkov, ki pomagajo „prosvitljenim“ gospodinjam postaviti v kratkem času na mizo tečne jedi. Marsikatera ura se je prihranila, mnoge nevolje radi slabega kipepenja močnikov je izostalo.

Otroci se veselijo, če speče mati Oetkerjev šartelj, in v otroški sobi ni ničesar boljsega, nego je Oetker-jev puding s svežim ali vkuhanim sadjem ali s sadnim sokom.

Pri nakupu pozor na to, da se dobe pristni Dr. Oetker-jevi fabrikati, ker se često ponujajo manj vredni posnetki.

**Dr. Oetker-jev**  
**vanilinov sladkor**  
**je najboljša začimba**

za mlečne in močnate jedi.

pudinge in spenjeno smetano.

kakao in čaj.

šartlje, torte in pečivo.

jajčni konjak.

Zavojček odgovarja dvema ali trem strokom dobre vanilije.

Ako se pomeša  $\frac{1}{2}$  zavojčka Dr. Oetker-jevega izbranega vanilinovega sladkorja z 1 kg finega sladkorja in se dasta 1 do 2 jajčni žlici te mešanice v skodelico čaja, tedaj se dobi aromatična, okusna pijača.

**Dr. Oetker-jevi recepti**  
**za kuhinjo in hišo**

prinašajo izbiro izvrstnih predpisov za pripravo enostavnih, boljših, finih in najfinejših močnatih jedi, šartljev, pečiva, tort itd.

Za vsako obitelj so največje važnosti, ker najdejo po njih sestavljena jedila radi svoje enostavne priprave, svojega odličnega okusa in svoje lahke prebavljivosti povsod in vedno pohvalo gospodinji — tudi onih, ki stavijo večje zahteve — in ker je, kakor je pokazala izkušnja, vsako ponesrečenju tudi pri začetnicah izključeno.

Oetker-jevo knjigo dobite zastoj pri Vašem trgovcu; ako ne, pišite naravnost na tovarno

**DR. OETKER, MARIBOR.**